

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 22 lutego 2021 r.

Pozycja 36

POSTANOWIENIE z dnia 4 czerwca 2020 r. Sygn. akt Ts 109/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warcíński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej O.D. w sprawie zgodności:

- 1) art. 29 ust. 4, art. 32 ust. 1 zdanie drugie, art. 32 ust. 3 i 4, art. 34 ust. 2, art. 35 ust. 2, art. 37 ust. 1, art. 41 i art. 42 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1321, tj. w brzmieniu z 2015 r.) z art. 31 ust. 1 i 3; art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 2, art. 8, art. 9, art. 37 ust. 1; art. 58 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3; art. 68 ust. 1-3 i ust. 5; art. 92 ust. 1 w związku z art. 1, art. 2, art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7, art. 8, art. 9 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 2 ust. 1-2, § 2 ust. 4 pkt 2-4, § 4 ust. 2-4, § 5 ust. 1, § 6 ust. 1, 3 i 4, § 7 § 8, § 9 ust. 2 pkt 2-4 oraz § 9 ust. 3 pkt 2-6 i ust. 4 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 15 października 2012 r. w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej (Dz. U. poz. 1130, ze zm.) z art. 31 ust. 1 i 3 w związku z art. 47; art. 65 ust. 1; art. 73 i art. 68 ust. 5; art. 32 ust. 1-2 w związku z art. 2; art. 7; art. 73; art. 68 ust. 5 w związku z art. 1; art. 8 i art. 37 ust. 1; art. 7 w związku z art. 92; art. 63 w związku z art. 2; art. 7; art. 30; art. 37 ust. 1; art. 32 ust. 1 w związku z art. 2; art. 7; art. 58 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 8 lipca 2019 r. (data nadania), O.D. (dalej: skarżący), reprezentowany przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem z urzędu, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Wnioskiem z 25 listopada 2015 r. skarżący zwrócił się do Ministra Sportu i Turystyki (dalej: MSiT) o przyznanie stypendium sportowego za zajęcie II miejsca na Mistrzostwach Świata w kombinacji 10 tańców w kategorii wiekowej U-21, które odbyły się 31 października

2015 r. w R. W odpowiedzi MSiT, pismem z 4 grudnia 2015 r. poinformował skarżącego, że podmiotem właściwym do złożenia wniosku jest polski związek sportowy reprezentujący dany sport, w tym przypadku Polski Związek Tańca Sportowego.

Skarżący w związku z otrzymaną odpowiedzią, pismem z 28 grudnia 2015 r. wniósł do MSiT skargę, uznając argumentację organu za niezasadną. Jak wskazał, organ powinien wydać w sprawie decyzję.

Pismem z 27 stycznia 2016 r. MSiT ponownie poinformował skarżącego, że zgodnie z obowiązującymi przepisami, podmiotem właściwym do złożenia wniosku jest polski związek sportowy reprezentujący dany sport.

Pismem z 18 sierpnia 2016 r. skarżący wezwał MSiT do usunięcia naruszenia prawa polegającego na niewydaniu w sprawie decyzji administracyjnej w przedmiocie stypendium.

Postanowieniem z 14 września 2016 r. MSiT, działając na podstawie art. 61a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, ze zm.; dalej: k.p.a.) w związku z art. 32 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2016 r. poz. 176, ze zm.; dalej: ustawa o sporcie) i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 15 października 2012 r. w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej (Dz. U. poz. 1130; dalej: rozporządzenie), po rozpatrzeniu wniosku skarżącego o stypendium sportowe, odmówił wszczęcia postępowania w sprawie. W uzasadnieniu, powołując się na art. 61a § 1 k.p.a., organ stwierdził, że skarżący nie posiada przymiotu strony, ponieważ na podstawie art. 32 ust. 1 i ust. 7 ustawy o sporcie oraz przepisów wskazanego rozporządzenia, właściwe postępowanie mogłoby być wszczęte jedynie na podstawie wniosku właściwego polskiego związku sportowego, a nie skarżącego.

Pismem z 3 października 2016 r. skarżący wniósł skargę na beczynność i przewlekłe załatwienie sprawy, którą Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. oddalił wyrokiem z 19 maja 2017 r. (sygn. akt [...]) uznając, że organ nie pozostawał w beczynności, a przewlekłość postępowania nie miała miejsca, bowiem organ nie był, zgodnie z obowiązującymi przepisami, zobowiązany do wydania względem skarżącego jakiegokolwiek aktu prawnego.

Wyrokiem z 6 grudnia 2017 r., (sygn. [...]) Naczelny Sąd Administracyjny uchylił powyższy wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w W., który z kolei wyrokiem z 9 maja 2018 r. (sygn. akt [...]) stwierdził, iż organ dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania, a przewlekłość ta nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa i oddalił skargę w pozostałym zakresie. Sąd pierwszej instancji stwierdził również, że przewlekłość nie wiązała się z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ całokształt okoliczności sprawy wskazuje, że wydanie postanowienia z 14 września 2016 r. o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie, po blisko 10 miesiącach od wniesienia wniosku przez skarżącego, nastąpiło nie wskutek zaniedbań i celowego, opieszałego działania organu, lecz na skutek błędnego przekonania organu, że pismo z 4 grudnia 2015 r., skierowane do skarżącego – informujące, iż właściwym podmiotem do złożenia wniosku w przedmiotowej sprawie jest polski związek sportowy, reprezentujący dany sport – jest pismem, które zakończyło sprawę. W konsekwencji, do czasu wezwania przez skarżącego organu do usunięcia naruszenia prawa, organ uznawał, że nie jest zobligowany do wydania jakiegokolwiek aktu administracyjnego kończącego postępowanie w sprawie i że jego dotychczasowe działanie, podejmowane bez zbędnej zwłoki, odpowiada prawu. Skarżący wniósł od tego wyroku skargę kasacyjną.

Wyrokiem z 4 grudnia 2018 r. (sygn. akt [...]) – wskazanym w skardze konstytucyjnej jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził m.in., że przewlekłość postępowania miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa oraz przyznał skarżącemu od MSiT kwotę 2000 zł. W uzasadnieniu wyjaśnił, że zgodnie z art. 61a § 1 k.p.a. MSiT powinien był wydać postanowienie o odmowie

wszczęcia postępowania, dlatego uznał, że przewlekłe prowadzenie postępowania przez MSiT miało charakter rażący.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 20 listopada 2020 r., skarżący – na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p. TK – został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej, przez:

- 1) doręczenie poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu i czterech kopii:
 - a) postanowienia Ministra Sportu i Turystyki z 14 września 2016 r. (znak: [...]),
 - b) wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 19 maja 2017 r. (sygn. akt [...]),
 - c) wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 grudnia 2017 r. (sygn. akt [...]);
- 2) wyjaśnienie, czy od postanowienia, o którym mowa w punkcie 1 lit. a wniesiono środek zaskarżenia, a jeśli tak, to doręczenie poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu i czterech kopii wszystkich orzeczeń wydanych w sprawie, w której postanowienie to zostało wydane;
- 3) udokumentowanie daty doręczenia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 grudnia 2018 r. (sygn. akt [...]) oraz poinformowanie, czy wniesiono od niego nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Pismem z 2 grudnia 2019 r. (data nadania) skarżący, dochowując przewidzianego prawem terminu, odpowiedział na zarządzenie.

Zdaniem skarżącego kwestionowana regulacja dyskryminuje sportowców osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym, uzależniając prawo do otrzymywania stypendiów sportowych od przynależności sportowca do polskiego związku sportowego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna. Mając na względzie art. 67 ust. 1-2 u.o.t.p. TK Trybunał – co do zasady – związany jest zakresem zaskarżenia wskazanym w skardze konstytucyjnej.

2. Badana skarga nie spełnia określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK wymogu zakwestionowania przepisu stanowiącego podstawę ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie objętej wniesioną skargą.

Należy przypomnieć, że w postanowieniu pełnego składu z 10 marca 2015 r. (sygn. SK 65/13, OTK ZU nr 3/A/2015, poz. 35), Trybunał Konstytucyjny wyraził pogląd, iż naruszenie wolności i praw, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji, powinno mieć charakter osobisty oraz bezpośredni, gdyż skarga konstytucyjna przysługuje każdemu, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone wskutek wydania ostatecznego orzeczenia na podstawie kwestionowanych w skardze przepisów.

Kwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy dotyczą zasad przyznawania stypendiów sportowych. Ostatecznym orzeczeniem wydanym w sprawie skarżącego stwierdzono natomiast przewlekłość postępowania administracyjnego prowadzonego przez Ministra Sportu i Turystyki.

Złożona przez skarżącego i rozpoznawana w postępowaniu sądowoadministracyjnym skarga nie dotyczyła prawa skarżącego do otrzymania stypendium sportowego. Wprawdzie ocena przewlekłego prowadzenia postępowania pośrednio związana była z oceną statusu

skarżącego jako strony postępowania, jednak ostateczne orzeczenie wydane w sprawie objętej wniesioną skargą konstytucyjną dotyczyło wyłącznie przewlekłości postępowania administracyjnego, a nie prawa do otrzymania stypendium.

Zarzucane w skardze konstytucyjnej naruszenie praw i wolności nie miało zatem charakteru bezpośredniego, gdyż kwestionowane w skardze przepisy nie stanowiły podstawy ostatecznego orzeczenia.

3. Wobec powyższego Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK odmówił nadania skardze dalszego biegu stwierdzając, że nie spełnia ona wymagań określonych w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.